

Серпень 2006

— Вони досі у нас на хвості, — пробубоніла я, мружачись від самотньої пари фар, що світила у задне скло. Коли я посунулася на пасажирському сидінні, блискітки на моєму топі на зав'язках зачепилися за пасок безпеки, зашелестівши, наче телеграфна стрічка.

— Може, це вбивця з Грін-Рівера? — спокійним голосом припустила Лора, не зводячи очей з дороги.

Я пирхнула, але й далі спостерігала, як фари постійно наближаються.

— Вбивцю з Грін-Рівера спіймали. Я гадала, ти читала той блог, який я тобі надіслала.

— Там сторінок двадцять. Та й нащо мені здався той кримінальний блог, коли зі мною в одній машині сама Олівія Гіт?

Коли вона пригальмувала, щоб вписатися у крутий поворот, жовті бляклі фари позаду засвітилися блідо-помаранчевим, змішавшись із кольором наших стоп-сигналів.

Я проігнорувала запитання подруги і продовжила витріщатися на фари, що вже кілька миль вперто не злазили у нас із хвоста на цій темній сільській дорозі.

«Все гаразд», — заспокоювала я себе. На кожному повороті вузької дороги стояли знаки «Обгін заборонено»,

а наше стареньке «вольво» пихтіло під гірку на десять миль повільніше від дозволеного. Можна не сумніватися — нам сіли на хвіст.

Коли я кліпнула, кризь повіки пробилось відображення двох червоних спалахів. Розгледіти водіїв я не могла, а мене ще й почало захитувати. Я поглянула на фари трохи довше і побачила номерний знак — 2С GR275.

— Лів? Оглухла, Лів? Вони, певно, спізнюються до вогнища. Так само, як ми.

Лора була Скаллі для мого Малдера¹: завжди весела та відповідальна, повсякчас словами відраджувала мене від моїх накрутів. Та одна думка не давала мені спокою: а що як накрут не такий уже й накрут?

— На номерах написано GR, — буркнула я, але тут же відвернулася, розгладжуючи блискітки й повільно вдихаючи повітря, щоб вгамувати нудоту в розхитаному шлунку.

— GR? — перепитала Лора, зиркнувши на мене, коли ми виїхали з повороту.

— Грін-Рівер, — пояснила я й награно зітхнула. — Або Гері Ріджвей, той тип. Легше на поворотах.

Я поклала руку на нерівний край вікна, тож прохолодне нічне повітря із запахом шавлії вдарило мені в обличчя.

Ще кілька тижнів тому віконне скло з боку пасажирського сидіння у дверцятах нашого «вольво» перестало підніматися. Тіш, сестра Лори, пропонувала встроїти в отвір лист пластику, але, оскільки кондиціонера

¹ Герої серіалу «Цілком таємно». — Тут і далі прим. пер., якщо не вказано інше.

в машині не було, вікно так і залишилося відкритим. Я потирала всипані сиротами голі руки. Треба було взяти куртку. У горах було щонайменше градусів на сім холодніше, ніж у місті, але після роботи я надто поспішала й впріла, аби цим перейматися.

Дійство з вогнищем біля водосховища розпочалося вже більш ніж годину тому. З того, що я бачила, на дорозі була тільки наша машина, якщо не враховувати переслідувачів. Лора дочекалася, поки закінчиться моя зміна у «Пай-Голі», і ми разом вирушили у стомливу, звивисту поїздку через пагорби.

Всередині «вольво» ставало все світліше від фар, що наближалися ззаду. Лора позирала у дзеркало заднього огляду. Коли я вигнула шию, аби зробити так само, вона окинула мене застережливим поглядом.

— Дивись перед собою. Єдине, чим тобі зараз треба перейматися, щоб тебе не знудило у машині Тіш. — Вона змахнула пухнастим гральним кубиком, що висів на дзеркалі. — Не можу повірити, що вона нас знову сьогодні кинула.

— Зі мною все гаразд, — наполягала я, попри загрозливе захитування. Вдихнула повітря через ніс, щоб вгамувати нудоту. — Але...

— Дихай, Лів, — лагідно мовила Лора. — Вони просто хочуть нас обігнати. Треба знайти, де б то зупинитися.

— Тут немає де зупинитися, — пробубоніла я, жалкуючи, що не пішла в бібліотеку разом із Тіш, а вирішила «відірватися». — І тут не можна йти на обгін.

Мені і вдень було не по собі на самотній двосмуговій сільській дорозі.

— Глянь, ось там, — мовила Лора і звернула машину у бік зниженого гравійного узбіччя біля підніжжя пагорба праворуч від нас.

Фари залишалися позаду, повільно наближаючись до того ж узбіччя.

— Чому не обганяють? — запротестувала я, щоб потім докоряти самій собі за надто бурхливу реакцію. Я не вірила, що мій стривожений розум зможе виявити справжню загрозу. Він занадто часто зводив мене на хибний шлях.

Щойно ці слова злетіли з моїх уст, позаду в полі зору з'явилася машина з однією вимкненою фарою — це була тільки друга автівка, яку ми бачили, відколи виїхали за місто. Вона обігнала нас так швидко, що ледве не зачепила дзеркало з боку водія. Щойно її стоп-сигнали зникли за наступним поворотом, переслідувачі знову виїхали на дорогу і теж промчали повз нас.

За кілька секунд пагорби знову потемніли, було чути лише бурчання двигуна нашого «вольво».

— Бачиш? Вони просто хотіли пропустити того бовдура, — переможно заявила Лора, осяявши мене усмішкою, перш ніж натиснути на газ і повернутися на дорогу. — Ніякі це не серійні вбивці.

Не почувши відповіді, вона зиркнула на мене.

— Тіш не давала про себе знати?

Трохи заспокоївшись, я зітхнула і потягнулася до джинсових шортів із високою талією, щоб відкрити поясну дорожню сумочку, в яку запхнула телефон. Лора захихотіла на звук блискавки.

Я проігнорувала і відкрила свій розкладний телефон.

— Ти ж знаєш, що вона не телефонувала. Ти просто хотіла подивитися, як я відкриваю свою смішну магічну

сумочку. — Щоб наголосити на цих словах, я відтягнула і відпустила резинку сумки, що туго сиділа трохи нижче верхнього гудзика моїх шортів. — У кишеню шортів мені вліз би хіба що крекер. І де ще, скажи, я маю класти телефон, коли кудись їду?

— Разом із газовим балончиком і свистком на випадок згвалтування, — пискнула Лора.

Я закотила очі і зареготала.

— Тобі справді треба почитати той блог.

На телефоні замиготіла лише одна поділлка зв'язку. Нових повідомлень не було, але я скористалася нагодою і написала Тіш номер тієї машини: 2C GR275. *Просто про всяк випадок.*

Вона не побачить повідомлення, поки не повернеться додому з бібліотеки пізно ввечері. Та навіть тоді не зверне на нього увагу, хіба що зранку на квартирі так ніхто й не об'явиться. Тіш, як і Лора, вже звикла отримувати від мене повідомлення з номерами машин чи розмитими фото якогось підозрілого чувака на заправці — ніби поліцейський фоторобот, який я колись бачила у твіттері.

Лора засовалася на водійському сидінні й повернулася обличчям до мене.

— Ти ж знаєш, що ми можемо повернутися, якщо хочеш, — люб'язно запропонувала вона, білозуба усмішка повільно зникла з її обличчя. — Якщо тобі не хочеться на те вогнище...

— Я в нормі, — наполягла я різкіше, ніж хотіла, не дивлячись подрузі в очі. Я вже навчилася давати раду жартам про мої тривожні повідомлення, дорожню сумочку і свисток на випадок згвалтування. Але будь-який натяк на мою соціальну відчуженість... це вже занадто.

Я сховала телефон назад у поясну сумочку, з неохотою уявляючи, як остання поділлка зв'язку зникає у цій глушині. Потім я потягнулася і повернула коліщатко гучності на старезному програвачі, що розміщувався поміж нами на місці, де колись у старенького «вольво» був бардачок. То був незнищений монстр, як і саме «вольво». Я його обожнювала.

— Я вдягнула ці колючі блискітки не для того, щоб розвертатися і їхати додому. — Тут я фальшиво затигнула пісню Брітні Спірс. Лора годинами працювала над створенням цього міксу для вечірки: спершу завантажувала пісні, потім переписувала їх на CD-диск, і з диска — на плівку програвача.

На обличчі Лори засяяла усмішка.

— Відпадна мала.

2

Музика зі старого програвача лунала доти, доки ми не доїхали до останнього повороту на довгу ґрунтову дорогу, що вела до водосховища.

Плівка гучно клацнула і затихла якраз тоді, коли машина наїхала на вибоїну. Коли голос Брітні з'явився знову, він лунав уже повільно і викривлено, немов пісню змочили в сиропі.

— Бріт? Не покидай нас, — вмовляла Лора, поки спів переходив у ледь чутне завивання. Раптом програвач різко загудів, прокашлявся, зашипів і геть затих.

— Схоже, таки покинула, — зареготала Лора і знову заходилася крутити перемикачем гучності.

Я усміхнулася і сперлася рукою на край відчиненого вікна, то звішуючи її, то здіймаючи, то опускаючи знову вниз у потоці вітру. «На вогнищі буде класно, — переконувала я себе. — Там завжди класно. Просто не відходь від Лори».

Нервові поколювання у шлунку нікуди не поділося. Я вихилилася у відчинене вікно і стала поглядом проводити туманний слід Чумацького Шляху, аж поки він не зник за пагорбом праворуч. Звуки нічних створінь, що метушилися, зайняли центральну роль на сцені тихої ночі, поки «вольво» повільно пихтіло вгору по схилу.